

T. LEHÉN

Demokratia ja väkivalta

**KANSAN-
KULTTUURI**
Oy

I. Väkivaltapolitiikat rauhan ja vapauden enkeleinä

Ajatustenlukijat

Oli kerran susi, joka söi lamman suuhunsa, perustellen menettelyään sillä verukkeella, että lammas muka oli hautonut mielessään väkivaltaa sutta itseään vastaan Tämä farisealainen susi onkin siltemmin ollut kautta aikojen kaikkien väkivaltapolitiikkojen esikuvana. Sitä ottivat vaarin mm. Hitler ja Göring, kun he poltattiivat Berliinin valtiopäivätalon, syyttäen sitten kommunisteja konnantyöstään. Mutta Suomen väkivaltapolitiikat eivät ole paljoakaan jääneet jälkeen Hitlerisiä ja Göringistä mainitun suden valtioväisäuden jäljittelemisessä Tiettyähän on, että juuri ne suomalaiset piltrit, joilla on eniten väkivallantekojä ja omallatunnollaan, ovat kaikkein kärkekkäimpiä syyttelemään väkivaltaisista oikeista kommunisteja.

Noihin todellisiin väkivaltapolitiikkoihin kuuluvat ennen kaikkea kokoomuspuolueen näkyvät ja näytymättömät napamiehet sekä lannertalaiset puoluepomot. He ovat ottaneet urakakseen kääntää Suomen kansan sellaiseen uskoon, että kom-

munistihan ne tässä maassa ovatkin varsinaisia väkivallantekijöitä ja hulinoitsijoita. Heidän kuvailunsa mukaan me "synkkäkatseiset vasemmistoveljet" olemme sellaisia hurjimuksia, jotka emme mitenkään malta odottaa, kunnes kuolemme luonnollisella kuolemalla. Ei, me tahdomme ehdottomasti saada mahdollisimman pian väkivaltaisen lopun, tulffa hirtetyiksi tai ammutuiksi, lahja ainakin pieksättää itsemme rammoiksi Fagerholmin, Simosen ja Gabrielssonin rakuunoilla.

Mutta noiden omasta mielestään kenties hyvinkin äveriäiden syyttäjien asema on aikalailla nolo, sillä he eivätkä voi mainita ainoatakaan esimerkkiä suomalaisten kommunistien suorittamista väkivallantöistä. Heiltä jää sormi suuhun, kun heidän pitäisi vastata, ketä ja koska me olemme pamputtaneet, muiluttaneet lahja murhanneet. Ja kun tällaisia losiasioita ei ole, ei heillä ole muuta neuvoa kuin ruveta psykologeiksi ja ajatuksenlukijoiksi. Mainitsemaani sutta matkren hekin väittävät

meillä olevan väkivalloisista aikeista, sanovat meidän *hautovan mielessämme* hulinaa ja sekasortoa. Ja niinpä nämä verrattomat psykologit ja ajatuksenlukijat ovatkin keksineet juttunsa SKP:n "barrikadifin-

jalasta", kommunistien "kapinasuunnitelmissa" jne jne. Ja nämä heidän oman mielikuvituksensa huomukset ovatkin ainoat "todistukset" kommunistien väkivalloisuudesta

Me katsomme käsiin

Me kommunistit olemme paljon vaalimattomampia, mitä psykologeina ja ajatuksenlukijoina esiintymiseen tulee. Me katsomme itse ja kehoitamme kaikkia muilakin kansalaisia katsomaan poliitikassa ihmisten käsiin, tuomitsemaan heitä heidän tekojensa perusteella. Eikä meillä ole tarveakaan ruveta arvailemaan kokoomuksen herrojen ja tannerilaisten puoluepamppujen salaisia aivoituksia, vaan annamme mieluummin losiasiain puhua omaa selvää kieltään.

Suomen kokoomustaiset ja tannerilaiset väkivallapolitiikat luulevat

pelauksensa hyvinkin hienoa petiä, kun he aina vaalien edellä puhuvat kauniita sanoja rauhasta ja vapaudesta, ovat esiintyneinä väkivaltaa ja sekasortoa vastaan. Mutta heidän suuri onnettomuutensa on siinä, että he eivät voi puhuessaan piilottaa minnekiään liikaista küssiään, eivät voi valehdella olemattomiksi verruskeita syntejään Suomen kansan rauhaa ja vapautta vastaan. Salluu näet aina kaymään niin, että he unohtavat olevansa väkivallan vastustajia parhaksi juuri silloin, kun heillä olisi tilaisuus osoittaa se käytännössä.

Vuonna 1917

Jos suomellarelaisen, nykyisen kokoomuspuolueen herrat olisivat vuonna 1917 muistaneet olevansa väkivallan vastustajia, eivät he olisi ryhtyneet perustamaan tähän maahan suojeluskuntia, he eivät olisi näiden antaneet panna toimeen Nuolaan verilyöjä ja muita samantlaisia lähulöitä, jotka pakottamalla pakottivat työtäiset ryhtymään itsepuolustustoimenpiteisiin, perusta-

maan omia järjestökaartejaan. Tosiasiahan on, että Suomen Punainen Kaarti perustettiin vasta senjälkeen, kun "porvariston verikaarti", joiksi vanha Työmies-lehti suojeluskuntia nimitti, olivat jo pitkän aikaa riehuneet.

Jos suomellarelaiset kokoomuksen herrat olisivat tuona aikana muistaneet olevansa väkivallan vastustajia, olisivat he kenties pidättyneet

niistä juonitteluistaan, joiden tulokseksi oli Kerenskin husaareiden kutsuminen hajottamaan Suomen työläsenemmistöistä eduskuntaa, sen vuoksi, että se oli rohkeasti taistellut Suomen itsenäisyyden puolesta. Näiden samojen väkivaltapolitiikkojen toimesta sittemmin murhattu Irmari Rantamala (Maiju Lassila) kirjoitti tästä asiasta syyskuussa 1917:

"Niinkuin myrkyllinen toukka ovat ne... julkeilla vihjauksilla kutsuneet väliaikaisen hallituksen kasakka- ja kirittäijöikönsä avukseen Suomen vapauden tuhoksi, kutsuneet ilkkuen, saastainen ilo povessa. On näet julkeaa ukokultai-

suutta kieltää sitä ilmeistä tosi-asiaa, että porvaristo, saadakseen sosialistisen eduskunnan hajoitetuksi, sen alkaman kansan vapautustyön lokaan poljetuksi, keinotteli oman maansa eduskuntaa väkivallalla hajottamaan vieraan maan vastavallankumoukselliset pistimet. Kun lisäksi tietää, että Venäjän täkäläiset valistuneet sotaväenosastot päällikköinensä kielläylyivät hirttämisen uhallakin alentumasta siihen Suomen porvarien haluamaan rikokseen, niin käsittää, mikä kaamean häpeän peittämä Suomi, sen porvaristo, nyt seisoo Venäjän ja koko maailman edessä" (Totuuden nimessä, sivu 36).

Vuonna 1918

Ja jos nämä samat herrat olisivat sattuneet vuonna 1918 muistamaan olevansa väkivaltapolitiikan vastustajia, olisi heillä ollut oivallinen tilaisuus todistaa se käytännössä, sillä heidän edustivat silloin johtavaa hallituspuoluetta, Mikseivät he panneet rikkaa ristiin hillitäkseen

johtamansa valkoisen terrorin riehintaa? Mikseivät he estäneet suojeluskuntiaan ja suksalaisia aseveljiään murhaamasta ainakin osaan niistä 20 000 suomalaista työläisestä ja torpparista, jotka tosiasiasa lahdattiin kansalaissodan taistelijien jätkeksi.

Ja niin edespäin

Mikseivät kokonumslaiset isät vuosina 1929—30 yrittäneekään estää ontta lihallisia ja henkisiä porkkiaan, silloisia "nuoriaan", tikollifasisleja, tekemästä hävitysreikiä työväenlehtien kirjapainoihin ja loimituksiin, muuttamasta ja murhaa-

masta poliittisia vastustajiaan? Miksi ne päinvastoin silittivät poikiensa päitä, ylistäen heidän tihutöitään "kevätvirroiksi"? Ilmeisesti kii siksi, että he eivät sattuneekaan silloin muistamaan olevansa "väkivallan vastustajia" Mutta kansa

muistaa aina sen tosiasian, että fasisijärjestö IKL oli eräs kokoomuspuolueen haaraliikkeistä

Miksi nämä niin sanotut "väkivallan vastustajat" hallituksessa ollessaan teetättivät valtiollisella poliisillaan sen kataluudessaan maailmanennätysmäisen murhasyytteen, jonka perusteella Toivo Antikainen, eräs Suomen kansan lahjakkain-

mista ja sankarillisimmista pojista tahdottiin mestata, mutta luomitiinkin sitten "ainoastaan" elinkaudeksi kuritushuoneeseen — tapahtumattomasta rikoksesta? Sisäministerinä oli silloin kokoomuslainen Puhakka ja valtiollisen poliisin päällikkönä kokoomuksen nykyisiin napamiehiin kuuluva Esko Riekki.

Entä tannerilaiset ja heidän marskinsa?

Ja mikä ihme ja kumma siinä on, että oikeistososialidemokraattiset puoluepomot, jotka nyt vaalien edellä osuavat niin söpöisesti visertää rauhasta ja vapaudesta, kunnostautuivatkin sodan ja väkivallan tötsä aina, kun saavat siihen tilaisuuden.

Heidän marskinsa Väinö Tanner aloitti uransa sotarikollisena jo vuonna 1917. Senaattorina ollessaan hän ehdotti annettavaksi Suomen valtion varoista Venäjän väliaikaisen hallituksen sotatarkoituksiin 350 miljoonaa Suomen kultamarkkaa (nykyisissä rahoissa lähes 100 miljardia) samaan aikaan kuin Venäjän kansa kävi suurta taisteluaan tuota hallitusta vastaan, sodan lopettamiseksi. Tästä rikoksesta Suomen työläiset vaativatkin Tannerin erottamista silloisesta sosialidemokraattisesta puolueesta. Ja vuoden 1918 kevästä alkaen on Tannerin ja hänen opetuslastensa politiikka ollut, eräitä alussa sattuneita "väärinkäsityksiä" lukuunottamatta, mitä veljellisinä yhteistyömielisiä ensin

kenraali von der Goltzin ja sitten kotimaisten kokoomuslaisten ja muiden porvarillisten väkivaltapolitiikkojen kanssa. Varsinkin työväen ammattillisten järjestöjen väkivaltaisen hajoittaminen ja mitä erilaisimmat terroritoimenpiteet vasemmistotyöläisiä ja heidän järjestöjään vastaan ovat olleet tannerilaisten väkivaltapolitiikkojen sydäntä lähellä. Ja olikin maailman luonnollisin asia, että juuri heille uskottiin entisten ansiotonsa perusteella Arabian ja Kemian verilöylyjen järjestäminen. Ja "vapaudella" he tarakoillanevatkin tällä hetkellä lähinnä vapautta saada heilua rankaisematta sorkkarautoineen milloin minikin työväenjärjestön toimiston kimpussa.

Näitä esimerkkejä kokoomuslaisesta ja tannerilaisesta "rauhan ja vapauden rakkaudesta" voitaisiin jatkaa loppumattomiin. Mutta tältäkin päästään jo siunattuun alkuun sen asian ymmärtämisessä, mistä Suomenmaan todelliset väkivaltapolitiikat ovat löydettävissä.

Ei morsiamessa vika ollut . . .

Tästä selviää kaiken muun ohella sekin, miksi kaikki nuo herrat olivat heti ensimmäisen tilaisuuden tarjoutuessa valmiit syöksymään suin päin Saksan natsien, Berliinin valtiopäivätalon murhapottajien ja johtavien sotarikollisten syylin. Veri

veti. Että he saivat toisensa lopullisesti vasta kesällä 1941 eikä aikaisemmin, esim. jo talvisodaa edellä, se ei suinkaan johtunut suomalaisen morsiamen kylmyydestä, vaan kansainvälisen tilanteen monimutkaisuudesta.

Miksi muistellemme menneitä?

Emme muistelisi menneitä, jos kokoomuslaiset ja tannerilaiset väkivaltapolitiikat osoittaisivat edes pienenpiäkin katunuksen ja parannuksen merkkejä aikaisempien tekostensa jälkeen. Mutta sitä saamme nähtävästi odottaa tuomiopäivään asti. Tuosta letristä näkyy päinvastoin sekä hinkua että yritystä lakkautettujen fasististen väkivallajärjestöjen henkinherättämiseen, uuteen väkivaltaiseen hyökkäykseen ei vain työväen elintasoa, vaan myöskin työväenjärjestöjen loi-

mintavapautta vastaan. Ja varsinkin "kommunismin hävittämisessä viimeistä piirtoa myöten" löytävät kokoomuslaiset ja tannerilaiset väkivaltapolitiikat toisensa, kuten lapualaisvuosinakin.

Mutta koska emme pyri esiintymään ajatuksenlukijoina, vaan sanomme aina vain sen, minkä varmasti tiedämme, emme myöskään puhu kokoomuslais-tannerilaisesta "harrikadilinjasta" emmekä sen tämänhetkisistä välittömistä kapina-suunnitelmista.

Jokainen ääni tannerilaisille on ääni sodan puolesta

Ehkäpä he eivät katso vielä tällä hetkellä aikansa tulleen oman "suomalaisen demokratiansa" toteuttamiseen. Mutta mitä hirkkaimmilla tosiasioilla on todistettavissa ainakin se seikka, että he kulkevat tänä päivänä, kuten aina ennenkin, vierasmaalaisten väkivaltapolitiikkojen, imperialististen sotapukareitten asialla.

Aikojen muutoksesta johtuu, että he eivät voi nykyisin enää rakentaa luottamustaan Kerenskin husareihin eikä von der Goltzin keisarillis-saksalaiseen rauhoitusretkikuntaan enempiä kuin Hitleriinkään. Heidän on nyt pakko suunnata katsoivat katseensa siltäviiden merten taakse, rakentaa uskonsa ja luottamuksensa entistä "länsimaisempiin"

väkivallan voimiin, atomipommilla uhkalleisiin uusiin Kerenskeihin, von der Goltzeihin ja Hitlereihin. Ja että nimenomaan Suomen oikeistososiaalidemokraattiset, tannerilaiset puoluepot ovat etukärjessä yrittämässä hinata Suomea amerikkalaisen sotapolitiikan vanaveteen, sen on SKP:n pääsihteeri Ville Pessi

vappupuheessaan mitä sitovimmin todistanut Hän oli ehdottomasti oikeassa varoittaessaan, että *jokainen ääni, joka tulevissa eduskuntavaaleissa annetaan Tannerille tai hänen hengenheimolaisilleen, on ääni sodan puolesta, tahtoi pa valitsija sitä tai ei.*

Todelliset väkivaltapolitiikat

Emme suinkaan kadehdi näiden vieraaseen apuun autuaasti uskovien väkivaltapolitiikojen asemaa, sillä siinä joutuu väkisinkin naurattavaksi. Mainitsen vaj yhden esimerkin. Kun amerikkalainen senaattori Vandenberg äskettäin kuoli, saimme lukea maamme laantumusrintaman lehdistä, että siinä meni manan majoille "suuri rauhan esitaistelija", sillä hän oli "lämpimästi kannattanut Atlantin sopimusta ja amerikkalaisten sotavoimien lähettämistä Eurooppaan". Tuo on alvan yhtä lystiä, jos joku väittäisi, että Adolf Hitler-vainaja oli niinkään suurj rauhan esitaistelija, koska hän kannatti lämpimästi fasisististen akselivaltojen sopimusta ja *saksalaisten* joukkojen lähettämistä

kajkkliin mahdollisiin vieraisiin maihin. Tai jos jokin koiranleuka haluaisi julistaa "suureksi rauhan esitaistelijaksi" sen sotaherran, joka tunnelussa päiväkäskyssään teki tiettäväksi, että tämä poika luo nyt mahtavan Suur-Suomen eikä pistä miekkaansa tuppeen "ennenkuin viimeinenkin Leninin soturi ja hulligaani on karkoitettu Neuvosto-Kurjalasta ja Inkerinmaalta".

*Yhteenvetona kaikesta edelläsan-
tusta voimme siis todeta, että Suo-
menmaan todelliset väkivaltapoliti-
ikat ovat löydettävissä kovaonnisten
"kommunismia hävittäjien" leiristä,
ja ensi sijassa kokoomuksen napa-
miesten ja oikeistososiaalidemokraat-
tisten pampujen riveistä.*

II. Kommunistien suhde väkivaltaan

Huomio tosiasioihin!

Vaikka alussa käytinkin vertausta sudesta ja lampaasta, en tahtonut sillä suinkaan sanoa, että me kommunistit olisimme niitä lampaita, jotka annamme taantumuksen suden noin vain lemmissä syödä itseemme suuhunsa. Ei, lampaan luonto on meistä kaukana, eikä meitä ainakaan purematta niellä. Emme pyri peittelemäänkään sitä tosiasiaa, että viime vuosikymmentien kuluessa ovat eri maiden kommunistit useinkin joutuneet taistelemaan ase kädessä. Mutta kaikenlaisessa aseellisessa taistelussa joudutaan tekemään vä-

kivallaa vastustajalle. On siis ollut tilanteita, jolloin me olemme hyväksyneet väkivallan, jopa siihen osallistuneetkin. Kysymys onkin aina vain näistä tilanteista, siitä, kenelle on tehty väkivaltaa, millä sen asian puolesta on taisteltu, kenen aloitteesta ja kenen syystä aseellinen taistelu kulloinkin on syttynyt. Näihin kysymyksiin voidaan saada luotettava vastaus ainoastaan tosiasioita tarkastelemalla. Ja tosiasiat kääntyvät tässäkin vastustajiamme ja syyttäjiämme itseään vastaan.

Lokakuun vallankumous . . .

Aloitamme Lokakuun vallankumouksesta. Tiedämme, että Venäjän kommunistit, bolshevikit, esilivät johtavaa osaa maansa työläisten ja talonpoikien voitokkaassa aseellisessa kapinassa. Aseellinen kapina on väkivallasta taistelua. Bolshevikkien johtamat Venäjän punakaartilaiset ja vallankumoukselliset sotaväenosastot tekivät kiellettyä jonkin verran väkivaltaa Venäjän mustasotnalaisille ja

muille vastavallankumouksellisille asevoimille. Jaaha, sanoo tähän näin vaslien edellä "rauhan ja vapauden" henkeä täynnänsä oleva kotimainen "kommunismin hävittäjä" ja Uralin valloittaja. Selvä tapaus! Väkivaltapolitiikkoja! Ristiinnaulitse heidät!

Tämän "väkivallan vastustajan" ei tarvitse välittää mitään siitä tosiasiaa, että Lokakuun vallankumous oli kapinaa monin kerroin

suurempaa väkivallaa, imperialis-
tista kansojen teurastusta vastaan.
Hän voi sivuuttaa tylsästi sen losi-
asian, että koko Venäjän armeija
oli kuohumistilassa, vaatién rau-
haa, onnettoman sodan lopeltamis-
ta. Hänen ei tarvitse pitää lukua
siitä, että Lokakuun vallankumous
perustui Venäjän kansan suuren
enemmistön mahdollisimman sel-
västi ilmaistuun lahaloon, ja että
kysymys oli koko kansan vihaaman
ja sen keskuudessa kaiken luotton-
sa menettäneen hallituksen karis-
tamista pois kansan harteilta.

*Toisuuden nimessä on sanolta-
va, että Venäjän kommunistit ei-
vät Lokakuun vallankumouksen
edellä suinkaan toivoneet eivät-
kä tahtoneet väkivaltaa Pün-*

*vastoin, Lenin puhuu useossa
senaikaisessa kirjoituksessaan si-
tä mahdollisuudesta, että valta
siirtyy Neuvostojen käsiin rau-
hallista tietä, kokonaan
ilman verenvuodatusta. Nämä
toiveet olivat täysin perus-
teltuja, sillä kansan valtavan
enemmistön kannatus oli Neu-
vostojen puolella. Mutta siitä,
että nämä toiveet eivät sellaisi-
naan toteutuneet, vaan että Ve-
näjän työläisten ja talonpoikien
piti siellä täällä tarttua lujin
kourin mustasotantilaisten rau-
hankäiritsijäin ja hulnoitsijain
niskaovilloihin, saavat nämä syyt-
tää itse itseään, koska eivät ha-
lunneet alistua kansan tahtoon,
vaan nostivat kätensä kansaa
vastaan.*

Neuvostokansojen ensimmäinen isänmaallinen sota . .

Toinen esimerkki. Neuvostomaan
kansojen ensimmäisessä isänmaalli-
sessa sodassa vuosina 1918—1922
joutui moni meistä nykyisistä suo-
malaisistakin kommunisteista osal-
listumaan Neuvostomaan puolus-
tukseen ulkomaalaisia interventio-
joukkoja vastaan. Näitä lyötiin, ja
sanoisimpa, että lyötiin reippaan-
laisesti kaikilla ilmansuunnilla:
idässä japanilaisia, etelässä englan-
tilaisia ja ranskalaisia, lännessä
saksalaisia ja puolalaisia, pohjois-
essa jälleen engelsmanneja ja mu-
ita "purkkimanneja". Suomalainen
kommunisti Toivo Antikainen on
piirtänyt nimensä lähtemättömästi
kansojen vapauttistelun histo-

riaan Kiimasjärven retkellään, joka
teki lopun eräästä rajan takaa jär-
jestelystä "kansannoususta". Ja
eikö ranskalainen meriväen luut-
nantti André Marty, eräs Ranskan
nykyisen kommunistisen puolueen
johtajista, tehnyt ilmeistä vää-
ryyttä ja väkivaltaa Odessaan lä-
hetetyn ranskalaisen interventioai-
vaston amiraalille, johtaessaan
tuon laivaston matruusien kapinaan
sillä seurauksella, että sen oli nos-
tettava ankkurit ja seilattava ta-
kaisin Ranskan rannoille?

Kyllä tuo kaikki oli väkivaltaa.
Mutta mitähän muuta keinoa mei-
dän kokoomuslaiset ja tannerilaiset

rauhan ja vapauden ritarimine suositlevat itsenäisyytään ja olemassaoloaan arvossa pitävillä kansoilla tuollaisessa tilanteessa?

Lokaisen ihmisen, joka ei ole lopullisesti menettänyt häpyään, läytyy myöntää, että neuvosto-

*kansa ja sen puolustussotaa tuke-
neet muiden maiden kommunistit
kävivät silloin oikeudenmukai-
sta taistelua kutsumatta ja käskemättä saapuneita aseistettuja kuohkavieraita vastaan.*

... ja Espanjan tasavallan puolustaminen — oikeudenmukaista sotaa

Kolmas esimerkki Espanjan kommunistit esittivät ratkaisevaa osaa Madridin puolustuksessa syksyllä 1936 fasistijenkraali Francon neljää rintamakolonnaa ja kaupungin sisällä ullakoilta ja kellareista ammuskelevaa kuuluisaa "viidettä kolonnaa" vastaan. Kirjaimellisesti koko Espanjan kommunistisen puoleen keskuskomitea oli noina päivinä ja öinä Madridin edustalla puolustusta järjestämässä. Mutta olisi hauska tutustua siihen demokraatian, rauhan ja vapauden ystäväksi itseään nimittävään herraan, rouvaan tai mamselliin, joka tämän tosiasian perusteella haluaisi syyttää Espanjan kommunisteja tai heidän taisteluaan tukeneita muiden maiden kommunisteja väkivaltapolitiikasta. Kysymys oli, kuten tiedämme, Espanjan tasavallan — porvarillisen tasavallan — puolustamisesta Saksan, Italian ja Espanjan fasistien rakkaa päällekkäistä vastaan.

Kukapa demokraatiksi itseään nimittävä henkilö voisi kieltää tämän kansalaissodan olleen oikeudenmukaista sotaa kaikkien niiden puolelta, jotka

taistelivat Espanjan tasavallan kolmivärisen lipun alla?

Yksinpä Suomen Sosialidemokraattikin katsoo nyt välttämättömäksi tekeytyä Espanjan kansan silloisen vapaustaistelun ystäväksi. Koettaa se vielä kehaistakin, että tuossa taistelussa "eivät olleet mukana vain kommunistit, vaan nimenomaan sosialidemokraatit ja lisäksi vapaamieliset porvarit, vieläpä periaatteellisia konservatiivejakin". Se on totta, mutta mitä se todistaa? Ainoastaan sen, että kommunistit ovat tässäkin tapauksessa olleet mukana eturiveissä sellaisessa aseellisessa taistelussa, jonka jokainen kansan ystävä, jokainen vapauden kannattaja, jokainen vilpittömän demokraatti, jokainen rehellinen ihminen hyväksyy. Mutta näinhän on asia ollut kaikissa niissä tapauksissa, jolloin me olemme hyväksyneet väkivallan, osallistuneet aseelliseen taisteluun. Espanjan tapaus ei ollut mikään poikkeus, se oli tyypillinen esimerkki siitä, millaisessa tapauksessa kommunistit voivat hyväksyä aseellisen taistelun. Eivät Lokaan vällankumouksessakaan

enempää kuin neuvostokansojen ensimmäisessä vapaussodassakaan olleet mukana vain kommunistit, vaan kaikki kansan vapauden ja maansa riippumattomuuden yllpitäjät kannattajat. Emmehän me ole milloinkaan vältäneetkään, elleikö meidänkin maassamme olisi sosialidemokraattisen puolueen, maalaisliiton, jopa kenties kokoomuspuolueenkin jäsenten keskuudessa kuinka paljon tahansa rehellisiä ihmisiä, jotka suurten ratkaisujen helkellä voivat todellakin löytää paikkansa vapautensa puolesta taistelevan kansan rintamassa.

Emmehän me ole milloinkaan pyrkineet julistamaan omaksi monipuolueksemme, omaksi yksipuolueksemme taistelua työtätekevien kansanjoukkojen oikeuksien, demokratian, rauhan ja vapauden

puolesta, maamme itsenäisyyden ja riippumattomuuden puolesta. Päinvastoin, me loivotamme tätä samaa "Herran lahjaa" kaikille sosialidemokraattiseen puolueeseen, maalaisliittoon ja mahdollisesti jopa kokoomuspuolueeseenkin luketuville oilpittömille kansan vapauden ystäville

Ja jos sattuisi käymään niin, että Suomen kansan olisi pakko ase kädessä puolustaa vapauttaan, puolustaa demokratiaa fasisististä päällekkäystä vastaan, toivotamme heille tässä taistelussa samanlaista reippautta ja samanlaista uskollisuutta, jota Espanjassa kommunistien rinnalla taistelleet sosialidemokraattit, anarkistit, vapaamieliset porvarit vieläpä jotkut "periaatteelliset konservatiivitkin" osoittivat.

Kuka on kotonaan Koreassa, Vietnamissa ja Malajilla

Niin, Hitlerillekin tehtiin väkivaltaa viime maailmansodassa, sillä hänen sotalaunojaan lyötiin armotta, lyötiin kulan vierasta sikaa ainakin — Stalingradissa, Krimillä, Kaukasiassa, Ukrainassa, Moskovan ja Leningradin edustalla. Mutta ihme kyllä, tämän Saksan fasisistisille rosvoarmeijoille tehdyn väkivallan ovat meidän kotimaiset "väkivallan vastustajamme" antavinaan neuvostoarmeijalle anteeksi, vaikka se todellisuudessa kaiveleekin heitä kaikkein eniten — hyvin ymmärrettävistä syistä.

Mutta sitä kiukkuisemmin he är-

hentelevät parhaillaan käynnissä olevalle Aasian kansojen itsenäisyystaistelulle, paljastaen siten myyneensä häpynsä "viimeistä piirtoa myöten" kansojen vapauden ja riippumattomuuden imperialistisille vihollisille. Sillä kukapa ihminen, jolla on vielä hivenenkin verran omaatuntoa ja läpyä jäljellä, voisi kieltää sitä, että esim. suuren Kiinan kansan nyttemmin voitokkaaseen päätökseen saatettu itsenäisyystaistelu oli oikeutettua sota a tuon kansan ja sen taistelua johtaneen kommunistisen puolueen puolelta? Kenellä on otsaa

väittää, että Kiina kuuluu amerikkalaisille, eikä kiinalaisille?

Kysymme edelleen kuka on kotonaan Koreassa, korealaiset vai ku kymmentä tuhansien kilometrien päästä suapuneet amerikkalaiset valloittajat? Kuka on kotonaan Vietnamissa, Vietnamin kansa vai korealaiset imperialistit? Kuka on kotonaan Malajilla, malajilaiset vai englantilaiset? Kiemurtelematon vastaus niihin kysymyksiin tuo muhanaan vastauksen siihenkin, kenen puolella missä maissa täydään tällä hetkellä oikeutettua sotaa.

Mutta meidän kokoomustaiset ja tannerilaiset vapauden ritarimme ovat mahdollisimman räikeästi ilmaisseet kaiken myötätuntonsa olevan Korean, Vietnamin ja Malajian kansojen imperialististen sortajien puolella. Ja mahdollista on odottaa muunlaista menettelyä miehiltä, joille oman maan itsenäisyys ja riippumattomuus on aina ollut pelkkää kauppatarvasta, jota on myyty pilkkahintaan — milloin Kerenskin husaareista, milloin saksalaisesta prinssistä, milloin muutamasta Hillerin divisioonasta. Turhaa olisi odottaa muunlaista menettelyä kamasaksa Tannerilta, joka esim. kesällä 1917 kieltäytyi luopumasta senaattoripaikastaan oman sosia-

lidemokraattisen puolueensa johdon vaatimuksesta, ja suostui eroamaan vasta sitten, kun oli saanut siihen määräyksen Venäjän hallituksesta, eli siis ”ryssiltä”, hänen omaa hienoa ulkoministerinkielteään käytäen, — ja joka kirjassaan ”Kuinka se oikein tapahtui?” kehuu olevansa ”valmis myymään tavaraansa kaikille”.

Marx on sanonut, että kansa, joka sortaa toisia kansoja, ei voi itsekkään olla vapaa. Aasian kansojen imperialististen sortajien suomalaiset ihailijat paljastavat juuri tällä ihailullaan olevansa Suomenkin kansan riippumattomuuden vihollisia, haluavansa edelleenkin ”myydä tavaraansa kaikille”. Amerikkalaisten maailmanvalloitusohjelmien liehittäessä ei ole muuta järkeä kuin näiden rohkaiseminen yrittämään onneaan Suomessakin.

Vihan lietonnalla Neuvostoliittoa ja kansandemokratian maita vastaan ei voi olla muuta tarkeitusta kuin tien tasoittaminen uusille Hitlerille. Samalla tavallahan sitä tasoitettiin entisellekin Suomen kansan etu ei vaadi kumpaakaan. Se vaatii ennen kaikkea ystävyyttä Neuvostoliiton kanssa. Ja todellista isänmaallisuutta voi olla vain siellä, missä toimitaan oman maan ja kansan etua silmälläpitäen.

Kansan oikeudentunto

Edellä esittämistäni tosiasioista käynee selvääkin selvemmäksi, mikä on kommunistien todellinen suh-

de väkivaltaan, millaisen väkivallan me hyväksymme ja millaisen ehdottomasti hylkäämme. Historia to-

distaa, että me emme ole milloinkaan hyväksyneet muuta kuin sel- laista aseellista laistelua, joka vas- taa kansan oikeudentuntoa, kansan suuren enemmistön tahtoa. Me olemme kannaltaneet kansanjouk- kojen itsepuolustustaistelua pienen vähemmistön harjoittamaa raakaa väkivaltaa vastaan. Me olemme puolustaneet ja tulemme edelleen tarvittaessa puolustamaan demo-

kratiaa, porvarillistakin demokra- tiaa, jopa porvarillisen demokra- tian rippeitäkin fasistisia päälle- karkauksia vastaan. Olemme puo- lustaneet ja tulemme vastakin puo- lustamaan kansojen itsenäisyyden ja rüppumattomuuden asiaa, ja sik- si me hyväksymme imperialistien sortamien siirtomaakansojen va- paustaistelun sen kaikissa muo- doissa

Sodat voidaan poistaa maailmasta

Sotien ja kaikenlaisen väkival- lan poistaminen maailmasta on eräs kommunismin suurista pää- määristä.

Mutta väkivalta työtätekeviä kan- sanjoukkoja vastaan, siirtomaaso- dal ja muut imperialistiset rosvo- sodat kuuluvat erottamattomasti kapitalistisen järjestelmän olemuk- seen. Tämä on toisaalta tehnyt väistämättömiksi kansanjoukkojen itsepuolustustaistelun, sorrellujen kansojen vapaustaistelun, sodan imperialistista sotaa vastaan, siis erilaiset oikeudenmukaiset sodat. Vielä vuonna 1922 Lenin varoitti levitlämästä kansojen keskuuteen sellaisia harhaluuloja, että uusi maailmansota voitaisiin estää. Hän kehoitti kommunisteja menemään mukaan mitä taantumuksellisim- paankin sotaan, taistellakseen sodan kestäessä sotaa vastaan. Ainoana tehokkaana taistelukeinona solaa vastaan hän suosittelee sotaan osal- listuvien vallankumouksellisten il- legaalisen järjestön perustamista.

Vasta meidän päivinäimme voi- daan perustellusti asettaa kysy- mys uusien sotien, ja ennen kaik- kea uuden maailmansodan ehkäi- semisestä Miksi? Siksi, että maailmantilanne on muuttunut, voimasuhde kapitalismin ja so- sialismin, sodan ja rauhan voi- mien välillä on aivan toinen kuin vuonna 1922 Siksi, että on la- teutunut se Leninin ennustus, et- tä toinen maailmansota tulee va- pauttamaan useampia sa- toja miljoonia ihmisiä im- perialistisesta maailmasta ja im- perialistisesta sodasta, sen ensim- mäisen sadan miljoonan lisäksi, jonka ensimmäisestä maailmanso- dasta syntynyt Lokakuun vallan- kumous oli imperialismin kahteita vapauttanut

Lokakuun vallankumous, neuvos- tokansan voitokas isänmaallinen sota, useiden itä- ja keski-Euroo- pan maiden vapautuminen impe- rialismin käskyvallasta ja vihdoin suuren Kiinan kansan voitokas

itsenäisyystaistelu ovat vieneet sellaiseen asiaintilaan, että koko vanhalla mantereella ei ole enää sitä voimaa, joka pystyisi ominakeisesti uuden maailmansodan aloittamaan. Ja kansallista vapauttaan urhoollisesti puolustavat Koreaan, Vietnamin ja Malajin kansat ottavat parastaikaa maailmanvalloitusluuloja pois valtamerten takaa tulleilta uusilta Hitlerieiltä.

Se seikka, että amerikkalaiset imperialistit eivät kyenneet estämään Kiinan kansan voittoa, vaikka halua ja yritystä ei suinkaan puuttunut, että kansainvälisen imperialismiin yhdistyneet voimat ovat jo paljastaneet täydellisen kykenemättömyytensä tukahduttamaan Ko-

rean, Vietnamin ja Malajin kansojen vapaustaistelua, on kaikkein vaikuuttavin todistus siitä, että ajat ovat muuttuneet. Näissä oloissa ei puhe uuden maailmansodan ehkäisemisestä ole enää kansan petämistä. Se on nyt realistisen mahdollisuuksien rajoissa. Tämä mahdollisuus voidaan muuttaa todellisuudeksi, mutta ei istumalla kädet ristissä, vaan väsymättömällä työllä ja toiminnalla rauhan puolesta. Tätäkään toimintaa eivät kommunistit halua pitää yksinoikeutenaan, vaan kullen tiedämme, osallistuvat siihen kaikissa maissa rinnan mitä erilaisimpiin puolteisiin kuuluvien ja mitä erilaisimpia uskontoja tuivustavien vilpittömien rauhanystävien kanssa.

Lurjusmainen kysymys

Meidän kotimaiset väkivaltapolitiikkomme, nuo kovaonniset "kommunismiin häviittäjät", ovat aina vaalien edellä pitäneet ja tulevat kaikista kotkotuksistaan päätellen pitämään lälläkkiä kertaa — kuinka muuten? — suurta ääntä siitä, että jotkut meistä suomalaisistakin kommunisteista ovat vuosikymmeniä sitten puhuneet ja kirjoittaneet aseellisesta vallankumouksesta. Mutta heidän raukkamaisuuttaan ja luhuutlaan kuvaa erinomaisesti se, että he kiertävät kuin kissa kuumaa puuroa kysymyksestä siitä, millaisessa tilanteessa, millaisten ehtojen vallitessa kommunistit ovat hyväksyneet aseellisen taistelun. Ja he luulevat menettelevänsä hyvin-

kin valtioviisaasti, kun asettavat jonkun meikäläisen "seinää vaslen" muka "suoralla" kysymyksellä: tuleeko sosialismi Suomessa toteutumaan rauhallista tiellä vai onko "ajkomus" käyttää väkivaltaa? Kaikesta edelläsanotusta selviää, että tuo niin sanottu "suora" kysymys on osoitettu väärään paikkaan.

Miksi sitä meiltä kysytään? Kysykööt itseltään! Kysykööt Värtisiltä- ja Kemiyhtiön konttorista! Me puolestamme tiedämme vain sen, että sosialismi tulee ehdottoman varmasti toteutumaan Suomessakin, ja nimenomaan lämmän kansan valltavan enemmistön tahdosta.

III. Talvisotahengen pumppaajien kova kohtalo

Mitä he itkevät?

Joka kerta, kun kokoomuslaiset, tannerilaiset ja muut väkivalta- ja sotapolitiikot huomaavat joutuvansa puille paljaille yrittäessään leimata kommunisteja ja muita vasemmistoa-aineiksi väkivalta- ja sotapolitiikan kannattajiksi, tulee heille kova kiire elvyttää talvisodan muistoja, taritsemaan kansalle vanhaa ylöslämmitettyä talvisotakeitostaan, hyrällämään, että: "Mä vartiassa seison". ("Kaarina", "Iso-Iita" ja "Silmien välillä" kuulunevat vasta ns. jatkosodan muistoihin.)

Mutta talvisodan valttiässä, jonka vastapelurimme lyöväät riemuiten pöytänsä, onkin heidän huomaamattaan mädännyt heidän omaan kouransa. Pelurit eivät ole tulleet innoissaan huomanneeksi sitä yksinkertaista seikkaa, että nyt ei enää eletäkään vuodessa 1939. Sen jälkeen kulunut aika on opettanut Suomen kansalle paljon sellaista, mitä monetkaan eivät silloin tulleet ajatelleeksi, eivätkä voineet tietääkään, koska sitä ei annettu tietää.

Kansanjoukkojen ajatustavassa ja mielialoissa tapahtunutta jyrkkää

muutosta kuvastavat vakuullavimmin ne melankooliset valitusvirret, joita jos jonkinlaiset talvisotajermiaat nyt virittävät Suomen Jordanin, Vantaan partailla. He havaitsevat istuvansa särkyneen ruukun ääressä. Tämä särkyneet ruukku, jonka menetystä he itkevät, on talvisodan päivinä moka vallinnut Suomen kansan ihailtava yksimielisyys, sen muka silloin tajuama kohtalon-yhteys, silloin muka "vihdoinkin" saavutettu kansakunnan eheys. Ja huomattaessaan, että kaikki tämä ihannuus on nyt poissa, yrittävät kenraalit ja everstit, talvisodan aikuiset ulkoministerit ja muut korkeat viskaalit epätoivon vimmallalla herättää ylös kuolleista talvisodan muistoa, pumpata Suomen kansaan jälleen talvisotahenkeä. Talvisotakirjallisuus rehoittaa porvarillis-tannerilaisilla markkinoilla kukkeampana kuin koskaan ennen.

Mutta nuo tekohengitysmestarit tekevät aivan turhaa työtä, Suotta he haaskaavat kallista mustetta ja tahrivat puhdasta paperia. Sillä ke- neitäpä näkevältä ihmiseltä jäisi

huomaamalla ensinnäkin se seikka, että näiden uusien jeremiaitten kyynelleet eivät ole ihmisen kyynelitä, vaan krokotiilin. Heidän itkunsa on itkuu ainoastaan siitä, että Suomen kansa ei ole enää vielä viissä neuvostovastaiseen sotaan. He valittavat unelmoimansa uuden "jatkosodan" eli revanshisodan näköalojen synkkyyttä.

Ja voimmepa todellakin vakuuttaa noille herroille, että neuvostovastai-

sen solapolitiikan pohjalla ei Suomen kansan yksimielisyyttä koskaan luoda. Siihen laivaansa eivät kokoomuslaiset ja tannerilaiset sotapukarit saa enää milloinkaan kansamme enemmistöä istumaan. Kansamme yksimielisyys, kansakuntamme eheys tulevat kerran varmasti toteutumaan, mutta aivan toisella pohjalla kuin mitä tannerit ja muut jatkosotaprofeetat unelmoivat.

Neuvostoliitto ei tahtonut sotaa eikä valmistautunut siihen

Talvisotahengen pumppausyritykset tulevat epäonnistumaan senkin vuoksi, että kansanjoukot ovat oppineet näkemään itse talvisodankin tapahtumat todellisessa historiallisessa valossaan, sen keinotekuisen propagandavalaistuksen asemesta, jossa niille syksyllä 1939 suvaittiin vallassaolijain taholla asioity esitellä. On saatu riittävästi kokemuksia ja on ollut miettimisaikaa sen seikan oivaltamiseen, että Neuvostoliiton taholta ei silloin tosiaankaan ollut kysymys mistään valloitusaikeista, vaan ainoastaan täysin perustellusta, pieniä maakaistaleita koskevista ehdotuksista rajakäsymysten järjestelyksi molemmipuolisten myönnytysten pohjalla. On ollut aikaa sellaisenkin seikan miettimiseen, miksei Neuvostoliiton puolelta ole koko sen olemassaolon aikana yritettykään järjestää "heimosotia" Suomen alueelle, vaikka sielläkin asuu suomensukuisia kansoja,

joilla olisi aivan yhtä suuri moraallinen oikeus "heimosotiin" kuin rajantakaisillakin. Miksei Neuvostoliitossa ole kukaan uhannutkaan piirtää miekalla rajaa, sanokaamme, Pohjanlahdesta Halikkoon? Varmaa on, että jos Neuvosto-Karjalassa olisi jokin sotilashenkilö julistanut, että hän luo nyt mahtavan Suur-Karjalan eikä pistä miekkaansa tuppeen ennenkuin on karkoittanut viimeisenkin marskin soturin Kanta-Suomesta ja Ahvenanmaalta, olisi fuollainen mies toimitettu kiireesti mielentilatutkimukseen.

Tosiasiassa on, että Karjalan kannaksella ei talvisodan alkuun mennessä ollut minkäänlaista sodanvalmisteluitä, kaikkein vähimmin hyökkäyssodan valmisteluihin viittaavaa, kun taas Suomen armeijan joukkojen liikekannallepano ja joukkojen keskitys rajaseudulle oli jo hyvän aikaa ollut täydessä käynnissä, minkä tuhannet ja kymmenet tuhannet Suo-

men armeijan sotilaat voivat todistaa Tämä seikka osoittaa parhaiten, että sota tuli Neuvostoliitolle yllälyksenä. Mitenkään muuten ei voida selittää Punaisen armeijan ratkaisevien iskujen viivästyistä, mikä silten antoikin mm. Saksan fasisteille aihetta turhiin luuloihin "savijaloilla seisovasta jättiläisestä", luuloihin, jotka sittemmin on olettu perusteellisesti pois. On ymmärretty, että asia olikin niin, että Neuvostoliitto ei syysalvella 1939 pyrkinytkään sotaan, kaikkein vähiten Suomen valloittamiseen. Tämä selvän ymmärryksen kynttilä nousi jo heti toisen maailmansodan jälkeen mm. norjalaiselle kansantaloustieteen professorille Johan Vogtille, joka kirjassaan "Venäjä ja Pohjola" lausui:

"Keväällä 1940 Venäjä olisi voinut vallata koko Suomen. Mutta venäläisten suunnitelmaan sisältyi ainoastaan Leningradin tuotettavan puolustuksen turvaaminen. Vihdoin kesällä 1944 Venäjä olisi voinut niellä koko Suomen ja liittää sen Neuvostoliittoon... Sensijaan Neu-

vostoliitto suostuikin lempeään rauhahan. Sitä ei kiinnostanut Suomen valtaaminen, sitä kiinnosti vain yksi ainoa seikka, nimittäin se, että Helsingissä olisi ystävällismielinen hallitus, joka ei antaisi käyttää itseään uuteen hyökkäykseen Venäjää vastaan".

Siinä on sanottu asiaa nimenkin ne ovat. Oli siis tapahtunut aivan päinvastoin kuin mitä kansalle oli uskottu: Suomi miehitetään, kapitalistit, suurtalolliset ja suojeluskuntalaiset ammutaan, papit hirtetään, kaikki muu kansa viedään Siperiaan pakkotyöhön ja Suomi asutetaan kirgisillä ja bashkireilla. Ihmellisen moraalin mukaan luulisi niiden silloisten kauhuprofeettojen olevan ensimmäisinä iloitemassa Neuvostoliiton odottamattomasta jaloimielisyydestä, koska ainoakaan heidän synkistä ennustyksistään ei toteutunut. Mutta eipäs! He ovatkin ensimmäisinä pumppaamassa Suomen kansaan uutta talvisota- ja jatkosota henkeä, paljaslaen siten olevansa paatuneita valehtelijoita.

Sota on politiikan jatkoa

Voi olla, että satumme vielä nytkin kohtaamaan ihmisiä, joille kysymys talvisodasta ei ole vielääkään täysin selvinyt. Marxilainen teoria, Leninin oppi oikeudenmukaisista ja epäoikeudenmukaisista sodista tarjoaa käytettäväksemme varman menetelmän näiden ihmisten parantamiseksi, mikäli kysymyksessä ei sa-

lu olemaan semmoinen kyttyräselkä, jonka hauta yksin voi suoristaa. Marxilaisuus antaa varman avaimen kaikenlaisen sodien todellisen luonteen ymmärtämiseen. Nerokas opettajamme Lenin yhtyy siihen kaikkien maiden sotilaiden pyhän raamatun, "Sodasta"-nimisen kirjan tekijän Clausewitzin syvälliseen lau-

suntoon, että sota on poliittikan jalkoa. Tämä merkitsee, että jos haluat ymmärtää jonkin hallituksen käymän sodan luonnetta, ei sinun ole jäättävä tuijottamaan vain tuon sodan aikaisiin tapahtumiin, vaan on vaivauduttava tutkimaan, millaista tämän hallituksen politiikka on ollut ennen sota. Jos siis haluat päästä selvytyteen siitä, millaista sotaa Suomen vallassaolijain käymä talvisota oli, on sinun palautettava mieleesi, millaista oli Suomen vallassaolijain politiikka Neuvostoliittoon nähden sotaa edeltäneenä aikana. Silloin muistat jo vuonna 1918 alkaneet ja yhä uudelleen toistettut uhkaukset Leninin sotureiden karkottamisesta Neuvosto-Karjalasta ja Inkerinmaalla, rajan piirtämisestä miekalla milloin Vienanlahdesta Laatokkaan, milloin Uralille. Etkä voi olla palauttamatta mieleesi sitä, että nuo uhkaukset eivät jääneet pelkiksi uhkauksiksi, vaan pullistuiivat tavan takaa toistuneiksi "heimosodiksi" naapurimaan alucelle. Asioihin syventyessäsi et voi olla myöntämättä oikeaksi O. W. Kuusisen seuraavaa toteamusta:

"Ei ole toista maata, joka olisi neljännesvuosisadan ajan harjoittanut neuvostovastaista politiikkaa niin johdonmukaisesti ja itsepintaisesti kuin Suomi Suomen yleisessä ulkopoliittisessa orientaatioissa on tapahtunut verrattain paljon muutoksia, mutta niinkuin kompassin viisari pyrkii pohjoiseen, niin on Suomen hallitseva kopta kaikissa noissa muuoksissa pyrkinyt niiden valtioiden ja hallitusten helmaan, jotka kussakin vaiheessa ovat olleet

Neuvostoliittoon nähden vihamielisellä kannalla" ("Suomi ilman naamiota", sivu 5).

Ja kun kaiken lisäksi muistat sen, että mistään Suomeen kohdistuvasta valloituspolitiikasta tahi Suomelle vihamielisestä propagandasta ei Neuvostoliiton puolelta ole koko tuolta ajalta merkkiäkään löydettävissä, niin rupeat väkisinään ymmärtämään Suomen vallassaolijain tahdosta syntyneen talvisodan todellista luonnetta — sännäkin tapauksessa, että vielä ottaisit täydestä ne uskottelet, joiden mukaan talvisodan ensimmäiset laukaukset, ns. "Mainijan laukaukset", ammuttiin idästä päin.

Älä siis tuijota yksinomaan talvisodan tapahtumiin, vaan ajattele talvisotaa yhteydessä siihen, mitä tapahtui talvisodan edellä ja sen jälkeen, muistaen aina, että "sota on poliittikan jatkoa". Silloin käsität, että niin talvisota kuin ns. jatkosotakin olivat Suomen taantumuseläisten piirien vuosikymmeniä itsepintaisesti harjoittaman neuvostovastaisen solaseikkailupolitiikan hedelmiä. Silloin alat vähitellen ymmärtää myöskin sen, miksi me suomalaiset kommunistit, niin täällä kuin tuollakin puolel rajaa, emme voineet hyväksyä moista politiikkaa emmekä moista sotaa, vaan esiinnyimme niitä vastaan, koettaen kukin omalla tavallamme edistää sellaisen hallituksen valtaantuloa Suomessa, jolla olisi ollut halua tehdä kerta kaikkiaan loppu kansallemme turmiollisesta seikkailupolitiikasta kaikenlaisine heimo-, talvi- ja jatkosotineen.

Isänmaallisuuden mittapuuna

Ne piirit, jotka ovat aina pitäneet ja näkyvät edelleenkin pitävän suomalaisen isänmaallisuuden mittapuuna kansallisuudeltaan lietsontaa ja ennen kaikkea sotaista "isien henkeä", miekankalistelua ja nyrkinpuintia sosialismin mailta kohden, leimaavat tietenkin meidän heimosotiin, talvisotaan ja ns. jatkosotaan ottamamme kielteisen asenteen "isänmaattomuudeksi". Olla hyvä ja leimata. Mutta meidän ymmärrämmekin isänmaallisuudella aivan toista kuin he. Me pidämme isänmaallisuuden mittapuuna ennakkoluulotonta, jondonmukaista, pelotonta toimintaa oman maan ja kansan hyväksi, sen tulevaisuuden puolesta. Ja tätä mittapuuta käyttäen kestää kommunistien talvisodan aikainenkin toiminta historian arvostelun — vaikkapa tässä toiminnassa olisikin sattunut joitakin "kaukusvirheitä".

Että me kansamme tulevaisuutta ajatellen pidämme ensiarvoisen tärkeänä ystävällisten suhteiden vaali-

mista ja lujittamista nimenomaan Neuvostoliittoon ja muihin sosialismin maihin ja varoitamme kanssaihmiäimme uuden talvisodan- ja jatkosotahengen lietsojien likaisesta ja vaarallisesta pelistä, sen hyväksyy asiaa ajateltuaan jokainen vilpiltön isänmaantustava, jolle Suomen kansan tulevaisuus on kallis. Mahattaakohan Suomesta löytyä enää montakaan sellaista pölkkypäätä, joka ei älyä sitä, että tulevaisuus kuuluu sosialismille koko maapallolla, Suomi siihen luettuna.

Olen joutunut monta kertaa tekemään sen havainnon, että talvisodan muistoilla ratsastelevien sotakihoittajien ratsastus päättyy lyhyeen kuin kanan lenno, kun asia selitetään oikealla tavalla, marxilaisen teorian ja tosiasiain valossa. Tulevissa vaaleissa on heiltä otettava lopullisesti pois ne turhat luulot, että heidän onnistuu pumpata tämän kansan sielouu uutta talvisotaa- ja jatkosotahenkeä.

IV. Demokratiasta ja "parlamentin hävittämisestä"

Ketkä ovat tehneet väkivaltaa Suomen eduskunnalle?

Alkeellisimpiin säädyllisen käyt-
läytymisen sääntöihin kuuluu se
vanha neuvo, että hirtetyn kodissa
ei pitäisi puhua mitään nuorasta.
Ja varsinkin hirttäjän olisi ehdot-
tomasti viisainta pitää sellaisessa
tapauksessa suunsa kiinni. Mutta
tällaista tahdikkautta saamme tur-
haan odottaa kolmoisilla demokra-
tian hirttäjillä. Kohtalon iva tah-
too, että nuhteettomimpina demo-
kratian ritareina esiintyvät läällä
juuri ne piirit, joilla on omallatun-
nollaan eniten rikoksia demokratiaa
vastaan. Tällä kertaa he suvaitse-
vat esiintyä erikoisesti kansan-
eduskunnan ystävinä, leimaten
kommunistit eduskunnan vihollisiksi,
"parlamentin hävittäjiksi".

Kysymme vaatimattomasti: mitä
olivat ne suomalaiset piirit, jotka
syyskesällä 1917 hajoituttivat Suo-
men laillisen eduskunnan Keren-
skin huseareilla? Kuka järjesti
vuonna 1918 kansanedustajienkin
keskuudessa niin perusteellisen
apuharvennuksen, että kansalais-
sodan jälkeiseen tynkäparlament-
tiin kuului 92 työläisten valitse-
masla edustajasta yksi ainoa? Ke-
nen toimesta vangittiin kokonai-
nen työväen eduskuntaryhmä vuon-
na 1923, ja silleen jälleen vuonna

1930? Kommunistitko järjestivät
kansanedustajien Eino Pekkalan ja
Jalmari Rötökön miiluluksen edus-
kunnan perustuslakivaliokunnan
istunnosta? Väinö Tanner vaiko
kommunistit toimilivat linnaan
kuutoset? Kommunistitko olivat
vallassa silloin, kun Suomi syöstiin
Hitlerin sotaan eduskunnan tietä-
mättä ja sen mieltä kuulematta?

Kun Hitler ja Göring pollattivat
Berliinin valtiopäivätalon, olivat
he kyllin äveriäitä syyttääkseen
läsliä kunnantyyöstään nimeltään
mainittuja kommunisteja, Dimitro-
via ja muita, vaikkakin tuonolla
menestyksellä, kuten tiedetään.
Mutta Berliinin valtiopäivätalon
murhapolltajien suomalaiset hen-
genheimolaiset ovat vieläkin no-
lommassa asemassa, sillä he eivät
pääse alkuunkaan syyttämään
kommunisteja omista terroriteois-
taan Suomen eduskuntaa ja kan-
sanedustajia kohtaan. Ja se heidän
nykyinen suuri vaalivaltinsä, että
kommunistit muka pyrkivät "parla-
mentin hävittämiseen", roikkuu
täydellisesti ilmassa, sillä todis-
tukset loistavat poissaolollaan.
Niitä ei löydy historiasta eikä mar-
xilaisesta teoriasta, vaikka sitä ah-
kerasti yritetään.

Marxilainen teoria ja parlamentarismi

Tosiasioiden ja marxilaisen teorian perusteella voitaisiin kommunisteja syyttää päinvastoin sillä, että he pyrkivät muuttamaan parlamentin puhumalaitoksesta todelliseksi kansanedustuslaitokseksi, lisäämään monin verroin sen merkitystä ja valtaa tekemällä sen vastuunalaiseksi myöskin lakien täytäntöönpanosta eikä vain niiden laatimisesta, sillä, että he pyrkivät lähentämään parlamenttia kansaan tekemällä kansanedustajat jatkuvasti tilivelvollisiksi valitsijoilleen ja koska tahansa erotettaviksi tehtävistään, jos heidän toimintansa ei vastaa valitsijain tahtoa. Kirjassaan "Valtio ja vallankumous" Lenin puhuu Pariisin Kommuunin kokemusten valossa parlamentarismia hävittämisen, mutta ei suinkaan parlamentin hävittämisen. Hän sanoo:

"Porvarillisen yhteiskunnan kauttaaltaan mädän ja lahjottavissa olevaan parlamentarismiin tilalle Kommuuni asettaa laitok-

set, joissa lausunto- ja käsittelyvapaus ei ruppeudu peittämiseksi, sillä parlamenttimiesten on itse tehtävä työtä, itse pantava laskinsa täytäntöön, itse tarkistettava, miten asiat sujuvat käytännössä, itse välittömästi vastattava valitsijainsa edessä. Edustuslaitokset pysyvät, mutta parlamentarismia erikoisena järjestelmänä, lainsäädäntö- ja täytäntöönpanotyön jakona, edustajien etuoikeutettuna asemana ei ole. Demokratiaa, proletariaattakaan demokratiaa emme voi ajatella ilman edustuslaitoksia, mutta ilman parlamentarismia voimme ja meidän tuleekin se ajatella" (Valtio ja vallankumous, sivu 44).

Ja vielä:

"Ulospäisy parlamentarismista ei tietenkään ole edustuslaitosten ja valintaperiaatteen hävittämistä, vaan edustuslaitosten muuttamisesta juttuvista työskenteleviksi laitoksiksi" (Sama teos, sivu 42).

Tannerilaiset sitaatinväärentäjät

Näemme, että marxilaisuus ymmärtää "parlamentarismia hävittämisen" parlamentin kansanvaltaista uudistamista, parlamentarismia mätäpaiseiden poistamista, mutta ei missään tapauksessa kansanedustuslaitoksen hävittämistä. Ne nykyisin maakunnissa kiertävät niin sanotut "sitaattikokoelmat", joilla oikeistososiaalidemokratian johtajat pyrkivät osoitta-

maan, että kommunistit ovat "parlamentin hävittämisen" kannalla, ovatkin vain heidän arvolleen sopivaa väärennystä. Tyhmiempi ei näel huomaa, kun sana "parlamentarismi" lyhennetään "parlamentiksi". Mutta tarkoitus on saavutettu: ajatus muutetaan päinvastaiseksi kuin se on alkuaan ollut. Ihailkoot tannerilaiset sitaatinväärentäjät omaa kätevyyttään!

He pystyvät väärentämään sila-
teja, mutta eivät pysty muut-
tamaan toiseksi sitä tosiasiaa, että
parlamenttia ei ole hävitetty mis-
sään siellä, missä kommunistit
ovat tulleet valtaan. Lokakuun val-
tankumouksen jälkeen tapahtunut
Venäjän Perustavan kokouksen ha-
joitus, josta Kautsky aikoinaan
yritti tehdä suuren numeron, ei
suinkaan merkinnyt "parlamentin
hävittämistä", koska kumoamatto-
mat tosiasiat osoittivat, että jo en-
nen vallankumousta valitun Perus-

tavan kokouksen kokoonpano ei
enää vastannut valitsijain tahtoa,
ja koska kansa oli luonut monin
verroin kansanvaltaisemman edus-
tuslaitoksensa, u u d e n t y y p p i-
s e n p a r l a m e n t i n. Työväen ja
talonpoikien edustajien Neuvostot.

Turhaan yrittäisivät vastusta-
jamme mainita ainoatakaan esi-
merkkiä parlamentin hävittämises-
tä missään kansandemokratian
maassa. Mutta eihän heille totuu-
desta olekaan muuta kuin pelkkää
riesää.

Porvarillisen demokratian surkeus

Kaikista niistä raskaista rikok-
sista huolimatta, joita suomalaiset
"kommunistin hävittäjät" ovat
tehneet demokratiaa, Suomen kan-
saneduskuntaa ja suomalaisia kan-
sanedustajia vastaan, sanomme
me, että täällä on silttenkin vallin-
nut eräänlainen demokratia, nimit-
tään porvarillinen demokra-
tia. Sanoopa O. W. Kuusi-
nen teoksessaan "Suomen työväen-
liikkeen opeluksia", että neljännes-
vuosisataa 1919—1944 "voisi taval-
laan nimillä porvarillisen demokra-
tian rehottamisen kaudeksi".

Kuten näkyy, me kommunistit
emme siis ole lainkaan vaaria pik-
kumaisista vastustajistamme, jotka
väittävät, että sosialismin maissa
ei muka ole ensinkään demokratiaa,
on vain pelkkää diktatuuria. Me
olemme ritarillisia. Myönnämme
kapitalistisessakin yhteiskunnassa
olevan jonkinlaista, vaikka tosin
viheliäistä demokratiaa, eikä vain
pelkkää porvariston diktatuuria.

Mutta sanottava on, että eivät
kaikki kannattajamme näy hyväk-
syvän tätä meidän ritarillisuuttam-
me. Kuopiosta on saapunut eräältä
työläistoveriltä kiukkuisenpuoleinen
kirje, jossa arvostellaan ankarin
sanoin ei vain Leheniä, vaan Le-
niniäkin moisesta ritarillisuudesta.
Siinä sanotaan, että "Lehen sotkee
käsitteet sekaisin", kun hän puhuu
porvarillisesta demokratiasta, sillä
"kapitalismissa ei ole hituistakaan
demokratiaa", on vain porvariston
diktatuuria. Ei ole kahdenlaista de-
mokratiaa, porvarillista ja prole-
taarista, on vain yhtä laja demokra-
tiaa, joka toteutuu puhtaana
kommunistisessa yhteiskunnassa.

Niin suuresti kuin nämä kuopio-
laisen vastaväittäjäni teoriat eros-
vatkin meidän marxilaisesta käsi-
tykseslämme, luulen ymmärtäväni
häntä täydellisesti Eikä ole vaikea
ymmärtääkään suomalaista työ-
miestä, joka on joutunut kokemaan
nahoissaan valkoisen vallan yanki-

leirihelvetit, työmaalerrorin ja työväenjärjestöjen vaimot, ehkäpä vielä kaiken kukkuraksi saanut sivaluksen Fagerholmin hallituksen ratsupoliisin pampustakin, ja joka kaikkien näiden kokemustensa jälkeen kysyy: helvetinkö demokratiaa tämä on?

Me, jotka esiinnyimme aina kiihottomasti ja asiallisesti, vastaamme lähinkin kysymykseen kärsivällisesti selittäen: ei, hyvä toveri, ei helvetin demokratiaa, vaan porvarillista demokratiaa. Eihän se seikka, että työläisille mätkitään luokkatuomioita, että työväen järjestöjä vainotaan, että Värtsilä- ja Kemi-yhtiön herrat pieksättävät ja ammuttavat Simosillaan, Gabrielssoneillaan, Lampeleillaan ja Huhtaloillaan työmiehiä ja työläisnaisia, ole millään muotoa ristiriidassa porvarillisen demokratian kanssa. Emmehän me ole koskaan väittäneetkään, että porvarillinen demokratia olisi demokratiaa työläisille. Porvarillinen demokratia merkitsee sitä, että se on demokratiaa porvaristolle. Eivätkö Värtsilä- ja Kemi-yhtiön omistajat ja muut suurkapitalistit ole nauttineet ja nauttineetkin täysiä demokraattisia

vapauksia? Heidän ei ole tarvinnut eikä tarvitse nytkään pelätä poliisien pamppuja eikä konepistooleita, heitä ei ole syytetty eikä tuomittu kapinasta.

Porvarillisen demokratian vallitessa voidaan sallia laajojakin vapauksia esim. kapitalistien asioilla kulkeville työläisten pieksijöille ja sorkkarautaurhoille. Voidaan myöntää erinäisiä demokraattisia oikeuksia, esim. äänoikeus, laajemmillekin kansalaispiireille, mutta aina vain niissä puitteissa ja niillä ehdoilla, jotka hallitseva porvaristo katsoo kullakin hetkellä itselleen edullisiksi. Suurkapitalistit määräävät loppukädessä niiden kansanjoukoille mahdollisesti myönnettävien demokraattisten oikeuksien ja vapauksien äärimmäisrajan, jonka tuolla puolen pamput alkavat vinkua ja konepistoolit räristä.

Emme siis pääse mihinkään siitä totuudesta, että porvaristonkin luokkavalta on demokratiaa eräille, nimittäin kapitalistisille riistäjille ja heidän kannattajilleen, siis kansan pienelle vähemmistölle. Mutta työläisiä ja kansan enemmistöä vastaan se on diktatuuria, siis vähemmistö diktatuuria.

Tie sosialismiin kulkee demokratian laajentamisen kautta

Samassa vedessä kalastelevien vastustajiemme epärehellisyyttä kuvaa erinomaisen hyvin se, että he siteeraavat hyvin hanakasti sellaisia kohtia marxilaisten teoksista, joissa puhutaan proletariaatin dik-

tatuurista, mutta eivät siteeraakaan sitä, kun me väitämme ja todistamme, että jokainen valtio on diktatuuria, koska jokainen valtio käyttää jonkinlaisia pakkoloimenpiteitä, kun me väitämme ja todis-

tamme, että porvarillinen valtio on demokratiaa ainoastaan porvaristolle, kansan pienelle vähemmistölle, mutta diktatuuria kansan enemmistöä vastaan, vähemmistödiktatuuria, ja että sosialistinen valtio on diktatuuria ainoastaan mitättömän pientä vähemmistöä, kansan vihollista vastaan, mutta demokratiaa kansan valtavalle enemmistölle.

Jokaisen sosialismin tielle lähteneen valtion syntyhistoria todistaa, että lie porvarillisesta demokratiasta sosialistiseen demokratiiaan, neuvostodemokratiiaan ja kansandemokratiiaan on kulkenut demokratian laajentumisen, syvällisen demokratisoitumisprosessin kautta. Tässä demokratisoi-

tumisprosessissa ovat lulleet murretuiksi ne viheliäiset, ahtaat puitteet, joissa porvaristo omaa luokkaetuaan silmälläpitäen on halunnut demokratian säilyttää. Demokratian puitteet avartuvat, ja tarpeeksi laajennuttuaan demokratia muuttuu todelliseksi kansanvallaksi, joka tekee työtätekevistä kansasta maansa isännän Tämä onkin jo toisenlaista demokratiaa, sosialistista, proletaarista demokratiaa, demokratiaa kansan enemmistölle. Tämän uuden demokratian oleellisin piirre, kuten Neuvostoliiton ja kansandemokratian maiden esimerkistä näemme, on mahdollisimman laajojen kansanjoukkojen osallistuminen maansa taloudellisen, poliittisen ja sivistyselämän nohtoon

Onko demokratia yksi?

Mutta niin monin verroin laajempaa ja todellisempaa kuin tämä demokratia onkin porvarilliseen demokratiiaan verraten, ei sekään ole vielä ns. "puhdasta" demokratiata, koska siinäkin vielä tarvitaan jonkinlaisia pakkotoimenpiteitä, mikäli kansan vapauden viholliset eivät halua vapaaehtoisesti alistua kansan enemmistön tahtoon. Mutta kaikenlaiset valtion pakkotoimenpiteet ovat diktatuuria. Ja jos mainitsemani kuopiolainen työläistoveri tietäisi, kuinka haljuun seuraan hän joutuu puolustellessaan "yhden" ja "puhtaan" demokratian teoriaa, rupeaisi hän varmasti tarkistamaan kantaansa "Puhtaan demokratian" teorian isä on marxilaisuuden luopio Kautsky. Hänen

jälkiään seurasi Oskari Tokoi, joka vieraili täällä Suomen Huollon kustannuksella Amerikoista saakka julistamassa evankeliumia: "demokratia on yksi". Kun Oskarilta kysyttiin, millaista tämä "yksi" demokratia on, hän selitti, että se on juuri sellaista, mikä Amerikan Yhdysvalloissa nykyään vallitsee. "Yksi demokratia" on siis sitä, että jokainen neekeri voidaan teloittaa valkoisen naisen raiskaamisesta — ei sen vuoksi, että hän olisi raiskanut valkoista naista, vaan sen vuoksi, että hän on neekeri. "Yksi demokratia" on sitä, että jokaisen virkamiehen löytyy valallaan vannon, että hän ei ole koskaan tuntenut minkäänlaista myötäluntoa kommunistia kohtaan, ja ellei hän

tällaiseen ihmisarvoa ja omantunnon vapautta loukkaavaan rituaaliseen suostu, hänet pannaan linnaan "kongressin halveksimisesta"

Mutta myönnämme taaskin rituaalillisesti, että amerikkalainenkin demokratia on demokratiaa eräille

— nimittäin dollariruutunille, sodanlietosojille ja yleensä kaikenlaisille gangstereille. Se demokratia, jota me haluamme, on aivan toisenlainen demokratia, todellista kansanvaltaa

N.s. "pakkodemokratia"

Vaikka sanommekin, että demokratiaa voi meidän päivinämmä olla vain kahdenlaisia, joko porvarillista tai sosialistista, emme ole tässäkään asiassa kaavamaisia, vaan olemme valmiit keskustelemaan eräästä "kolmannestakin" demokratian lajista, niin sanolusta "pakkodemokratiasta". Se sellaisesta asiainillasta, jolloin porvariston on pakko vastoin omaa tahtoaan sietää hallitsemassaan maassa kansalla olevan enemmän demokraattisia oikeuksia kuin sen omasta mielestä olisi suotavaa. Tällaisessa asemassa on Suomen porvaristo tällä hetkellä, ja siksi se ruikuttaa "pakkodemokratiasta". Se on selvästi ilmaissut, mm. Fagerholminsa suulla, haluavansa palata lästä kiroitusta "pakkodemokratiasta" entiseen ns. "suomalaiseen demokratiaansa", jolla ei tarkoiteta mitään muuta kuin vasemmistolaisen työväenliikkeen toimintavapauden täydellistä tukahduttamista, ja ensi vuorossa SKP:n julistamista lain ulkopuolelle. Tämä ei tietenkään estä porvariston propagandaviranomaisia tekemästä itseään naurettaviksi, kun he koettavat happamin ilmein tehdä itselleen häädystä hyveen uhoilemalla, kuinka

demokraattinen maa tämä Suomi on, kun yksinpä kommunisteillakin on jonkinlaisia legaalaisia toimintamahdollisuuksia, vaikka koko maailma tietää, että Suomen kansan nykyiset, entistä paljon laajemmat demokraattiset vapaudet ovat yksinomaan Neuvostoliiton kanssa tehdyn rauhansopimuksen ja demokraattisista oikeuksistaan silkeästi kiinnipitävien suomalaisten kansanjoukkojen ansiota.

Historia todistaa, että me kommunistit olemme aina puolustaneet demokratiaa, porvarillistakin demokratiaa, jopa porvarillisen demokratian rippeitäkin kaikenlaisesta taantumusta vastaan. Ja koska nykyinen "pakkodemokratia" on kieltämättä demokraattisempaa kuin Suomessa takavuosina vallinnut taantumamme taantumuspiirien, suurkapitalistien ja heidän tannereittensa ja fagerholmiensa jälleen havittelema "suomalainen demokratia" olemme valmiit puolustamaan henkeen ja vereen asti tätä "pakkodemokratiaa", mutta taistelemaan myöskin sen laajentamisen puolesta aina siihen saakka, kunnes toteutuu Suomen työläisten ja torpparien vanha tunnus:

"Kansan työ, kansan valta."